

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 frt — kr.
Félévre 5 „ „
Negyedévre 2 „ 50 „
Egy órára 1 „ „

Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond.**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többzori hirdetések alkú szerint jutányos áron vétetnek fel. Bélyeg-díj minden külön beiktatásért 30 kr.

Ünneplés előtt.

Debreczen, április 29.

(k.) Még három éjjel s felvirrad az első ünnepnap. Kivonul mindenki a város-lyiget helyén épült új városrészébe Budapestnek — s hivatalosan is megkezdődik a magyar állam fennállásának második ezer éve.

De a ki nem lesz ott, elküldi-e oda a lelkét s a ki ott lesz is, nem hagyja-e otthon a lelkét, midőn a magyar állam ezredévi ünnepének részesévé tették alakját a különféle körülmények?!

Pedig ünnepelni csak lélekben lehet.

Szemléldjünk egy pár perczig, nézzünk körül az ünneplők seregen, vajjon megtaláljuk-e bennök a lelkét, mely az ünnepléshez méltó s ha tá'án arra a szomorú tapasztalatra jutnánk, hogy ünnepek lesznek ugyan, de ünneplés sehol, vagy legalább nem mindenütt, próbáljuk felkutatni az ünneplők szíve mélyén a tévovázás okát, nézzük meg, hogy a nem ünneplők ünneprontók-e egyszersmind, avagy csak áldozatai azoknak.

Sajnos, nem kell sok belátás hozzá, hogy arra a szomorú tapasztalatra eljussunk. Mert nézzünk csak körül: találunk-e valahol az országban tény, jelenséget, vagy csak egyént is, a ki és ami feljogosítana bennünket arra, hogy leolvassuk e nemzet képéről a vallásos áhitatot, az ezredéves mult iránt a kegyeletes érzést, a magasztos lelkesültséget és bizalmat a nemzet és a magyar társadalom jövőjében, szóval bármit azok közül, a mik nélkül egy állam fennállása ezer éves ünnepének szent érzései az állam tagjaiban el nem gondolhatók.

Bizony fájó szívvvel írjuk le e szót: ez az érzés nincs sehol, »szerte nézek s nem le'em honját e hazában.«

Az ünnepi áhitat helyett kardcsörtetés, s annak zajában politikai párbaj-áldozatok kicsorgó vérenek pataka, áldozati füst helyett sikkasztások posványának büze közeledik a szemlélő felé a magyar társadalom lelkének élyéből, mintha csak a bosszuló nemezis keze nehezédnek a nemzetre...

Még két nap van, térjünk magunkhoz, szálljunk magunkba, bocsássunk meg azoknak, a kik megbántottak, mert ha eljönnek a meghívott külföld képviselői s a jobb szeműek és fülűek észreveszik a fény mögött az árnyat és el fogják vinni a híret, hogy a magyar nemzet ünnepe fikció, mert annak tagjai törődnek legkevésbé vele, kiknek jobban esik, hogy személyes torzskodásaiknak szabad folyást engedjenek, minthogy meg-

bocsájtanak a sértéseket az ünneplő nemzet nevében és annak dicsősege végett...

De hiába, ami nincs meg, azt elrendelni, parancsszóra megteremteni nem lehet...

Sajnos, nemcsak a fórum kufárijai, hanem a magukba szálló nemes jellemek, sőt az egész nemzet nem ünnepel, Magyarországon két nappal az ezredéves ünnepek előtt nincsen ünnepi hangulat.

Mintha csak átaludtuk volna azt az időt, mióta ez ünnepeket, annak részeit készítik s nem tudtuk volna róla eddig, hogy Magyarország fennállásának ezredéves ünnepe elérkezében van: néma, sőt kíváncsi bámulói vagyunk annak, ami készül, s hogy mi készül tulajdonképen.

Okának kell annak lenni, nagy okának, hogy az a magyar nép, melynek olyannyira vérében van a dicsekvés anynyira szereti az ünnepet, — hallgatva bámul s nem akar mozdulni midőn hallja a lelkes szózatot: Magyarország ezredéves ünnepe elérkezett!

Lelkébe ha nézünk ennek a józan magyar népnek, — mintha azt olvashatnók ki belőle:

»Nem vagyok rá érdemes! Nem, mert ünnepelni lélekben és igazság kell s az én lelkem nem találta meg azt az igazságot a nemzet mai állapotában, a mely feljogosítaná reá, hogy állami önállóságunk ezer éves ünnepét megülje!«

Csakugyan nagy oka van tehát a nemzetnek, hogy ne ünnepeljen, — de hát ebben igazsága van-e?

Állami létünk emlékünnepe a mostani s ha körülnézünk, mit látunk e külön állami létből?!

»Vár állott, most kőhalom,
Kedv s öröm röpkedtek, —
Halálhörgés, siralom
Hangzik most helyettek.«

mondja nemzeti Hymnusunk s mintha csak a mai állapotokra mondaná!

Mert ugyan hol van most, az ezeréves ünnepe előtt, a magyar államiság erős vára, mely nélkül pedig nincsen ünneplés? Kőhalom az, a nemzeti becsület és tekintély megtépett rongyaival takarva. Ünnepi állapot ez?

Állami létünk ezeréves ünnepét akarjuk ülni s ime még csak kenyérünk árát is más nemzet akarata szabja meg. Millennium készül nálunk, s népgyülesek kell tartanunk, hogy szabadon rendelkezünk a felett, hogy mit hozzanak be hozzánk külföldről s mi elé állítsunk

vámsorompókat!

A magyar államiság ezredéves ünnepe előtt két nappal azzal biztatják a magyar nemzetet, hogy most fordítottjak németből a jelentéseket arról, mennyit kell azután fizetnünk az osztrák érdekek istápolására s majd az ünnepek harmadik napján örvendeztetnek meg bennünket vele: vajjon megtalálhatja-e a magyar nép lelke az ünneplés alapjául az igazságot?!

Nem, nem találhatja meg, s nem csodálkozunk rajta, hogy nincs a hazában ünnepi hangulat.

Az akarat azonban félsiker: tekintésük ezt az ünnepi dátumot biztató szózatul s akarjuk az igazságot: el is fogjuk érni!

A képviselőház munkarendje. A képviselőház mai ülésében harmadik olvasásban is letárgyalja a költségvetési törvényjavaslatot, a holnapi ülés napirendjére pedig a közgazgatási bíráskodásról szóló törvényjavaslatot tűzték ki. Az általános vita alatt azonban a kormánypart fogja indítványozni, hogy a javaslatnak azt a részét, mely az első fokú közgazgatási bíráskodásról (főispáni bíráskodás) szól, egészen vegyék ki a javaslatból s ennek eszközése végett aztán az egész javaslatot visszaküldik a bizottsághoz, a most folyó ülészakot pedig berekesztik és rögtön megnyitják az utolsót.

A függetlenségi és 48-as párt nevében Kossuth Ferencz a következő határozati javaslatot nyújtotta be a képviselőház tegnapi ülésén.

»Tekintve, hogy a kormány nem felel meg hivatásának sem az ország ügyeinek vezetésében, sem a nemzet jogainak megvédésében, sem a törvények igazságos és nemzeti szellemben való alkalmazásában, sem az ország önállóságának érvényesítésében: mondja ki a képviselőház, hogy az 1896. évi költségvetést nem fogadja el és ennek végrehajtását nem bizza a jelenlegi kormányra.«

A szegedi választás. Szegeden tegnap délben Polczner Jenőt, a függetlenségi és 48-as párt jelöltjét 802 szavazattal a szocialista jelölt 2 (kettő) szavazata ellen képviselővé választották.

KÜLFÖLD.

Lueger. Ez a név a kütpolitika legnagyobb eseménye. A hazugságok politikájának név tekintetében is méltó krakél-re elnyerte azt, amit oly régen hajszol: fogadta a császár s ha most a császárnak meg is teszi, hogy lemond a negyedszer kierőszakolt bizalomról, az ötödiknek bizonyára meg lesz a maradandó hatása s Magyarország legelvakultabb elenese beleül a Reichs-und-Residenz-Stadt polgármesteri székébe. Gratulálunk hozzá az ő felsége legmagasabb bizalmával oly gyakran és szemérmetlenül kérédkő valóságos belső tit-

kos magyar kormányának. Ha igazán megtörténik a Lueger megerősítése, kezét foghat Bánffy Dezsővel s a par nobile fratrum kiállhat majd a városligetbe szintén a nyáron, dokumentálni az alkotmányos hazugságot.

Az új francia kormány. Legújabb párisi hírek szerint teljesen mérsékelt kabinet fog alakulni, amennyiben a miniszterelnökséget Meline, a külügyi tárczát Hanotaux, a hadügyit Billot veszi át.

Vallástanítás a középiskolában.

Az országos középiskolai tanáregyesület f. hó 27-iki választmányi ülése, a vallásoktatás reformjának ismeretes ügyében, egyhangulag a következőkben állapodott meg:

Nyilatkozat.

Az országos középiskolai tanáregyesület választmánya, a második tanügyi kongresszus elnökségének felszólítására, elvállalta a kongresszus középiskolai szakosztályának megalakítását és tárgyalási előkészítését. Erre vonatkozó tanácskozásai közben, még mult évi október 14-én tartott ülésében indítvány tétetett, hogy a középiskolai vallásoktatás ügyét is tűzze ki tárgyalásra.

A fontos kérdés megvilágítását és megvitatását, tapasztalataink és meggyőződésünk alapján, mindnyájan szükségesnek tartván, az indítványt elfogadtuk. Ugyanez alkalommal, hogy az ügy lehetőleg minden oldalról megvilágítható s az egyoldalú észleltatlanságnak meg latszata is elkerültesse, két előadót kerestünk fel: az indítványozó Szigetvári Iván dr főtitkárt és Mauritz Rezső választmányi tagot, kik a megbízást el is vállaltak. Mauritz igazgató ur azonban utóbb egészségi okokból, visszalépett s így állt elő az a helyzet, melyet Szigetvári dr. ur az április 13-iki ülésen megismertett.

Jóllehet teljes lojalitással terjesztette elő az ügyre vonatkozó ismeretes nézeteit, a választmány nem vonta vissza a neki, még a

mult évi októberben adott megbízást. Miután erre nézve mindazon különböző felfogások képviselői között, melyek a kérdés érdemét illetően az ülés folyamán kifejezésre jutottak, eltérő nézet nem merült fel; miután továbbá a tárgyalás előzményei is az Egyesületi Közönlönyből ismeretesek voltak: a választmány nem hihette, hogy megállapodásával félreértésre szolgáltatót okot.

Nem hihette, különösen azért, mivel köz tudomás szerint oly természetű előadói megbízásról volt szó, mely nem a megbízó testület valamely határozatának indoklására és viselesére vonatkozik, hanem olyanról, melylyel csak egy-egy kérdés mibenlétében, történeti fejlődésének és jelen állásának előterjesztése jár. A kongresszusi előadó megbízása csak erre az előterjesztésre vonatkozik, melyhez fűzhet ugyan esetleges javaslatokat, de ezek már nem a megbízó testületi, hanem egyedül a magáéi, melyekkel szemben mindenki, így a testület tagjai is, szabadon kifejtethetik és érvényesíthetik eltérő nézeteiket.

Tévedés volna azt hinni, hogy a kongresszus középiskolai szakosztályának bármelyik előadója is a választmány nevében hirdetne véleményt, vagy tenne javaslatot. Nem tarthatott félreértéstől a választmány ezenkívül még annál fogva sem, mivel az április 13-iki ülésen történt felszólítások nem hagynak fenn kétséget az iránt, hogy Szigetvári ur tétellei választmányi határozaton nem alapultak és nem alapulhatnak: a választmány egyszerűen nem kíván megvitatásuknak útját állani.

Reményekben azonban csalatkozott, részint a napisajtó közleményeiből, részint a tagtársainktól érkezett nyilatkozatokból sajnosan kellett meggyőződnünk, hogy az újszerűteten az a szabad szó tiszteletlen alapult eljárás széles és tisztelt körökben félreértetett. A megtörtént félreértésnek minél alaposabb eloszlását egyesületünknek s az középiskolai tanári karunk vele kapcsolatos fontos érdekei kötelességünknek teszük.

Ennek a kötelességünknek, az ügyállás előterjesztése mellett, alig felelhetünk meg mármásféleképp, mint azzal a kérdés érdemére vonatkozó kijelentésünkkel, melyben egy ellenőrzéses szavazatainkkal megnyugodtunk: hogy a középiskolai vallásoktatásnak nem törlését, hanem reformját kívánjuk. — Szükségesnek tartjuk pedig ezt a reformot, a miunk tapasztalatai és meggyőződése s a legkülönbözőbb oldalról nyilatkozó óhajítások alapján, úgy a valláserkövési nevelés, mint a tanítás sikere érdekében s iskoláink működése pedagógiai összhangjának tekintetéből.

E meggyőződésünkben fogunk rá alkalmat találni, hogy a kérdést a szakkörök érett és hivatott megfontolása alá terjesszük s minden irányban megnyugtató megoldásra juttassuk. A mindenek fölött nyugalmat, elfogulatlanságot s kölcsönös bizalmat igénylő tárgyalásra azonban közvetlen a félreértések felmerülése után, időt és hangulatot, még ha reményünk szerint a kétségeket eloszlaltatni sikerül is, nem tarthatjuk alkalmasnak és a vallásoktatás kérdését a kongresszus középiskolai szakosztályának napirendjéről levezesszük.

Kelt Budapesten, 1896. április 27.

Az országos középiskolai tanáregyesület választmánya.

Beöthy Zsolt
elnök.

Leálcázott maszkok.

Írta: **Gondy Károly.**

III.

M e g r ö g z ö t b ű n ö k .

Öt óra még nincsen . . . Tele gondolatokkal, melyek már hetek óta cikáznak agyamban, lépek utcáim ablakom podiumára. Itt egy darabig szeliden veregetem két ujjammal az »ébredőt« . . . azeltől ért róla . . . lelkeim is részen áll. — Talán korán is lesz még buvár tollamat a »fekete tenger« mélyébe bocsátanom? . . . Az ember besü-

ját a szívével együtt összezuzta volna a szenvedéle.

— Beteg vagy Pali? — kérdeztem tőled résztvevőn. Mert vagy olyan levert?

— Nincs nekem semmi bajom. Ostobaság az egész.

— Nem, nem Jobb lesz itt a kertben; legalább sétálhatunk. Gyujts rá! . . . Ezt a világosabbat vedd; ez szárazabb és jobban szelel, s nem kell erőltetni a tüdőt.

Rágyujtottunk, s megindultunk a kanyargó kerti uton. Szótlanul ballagtunk egymás mellett, majd közönyös dolgokról kezdtünk beszélgetni. Szóba kerültek a szerkesztőségi dolgok, az újabb politikai események, a bucsuzó színtársulat.

Ezek is elmeemnek már néhány nap múlva — kezdte Pali a beszédet. Tudod, tavasszal Thália papjait és papnőit elfogja a távgyaloglasi vágy, s mennek, mert a vérük is kergeti őket. Van valami bennünk a régi gyalogszínészekből, kik a hátukon cipizték faluról-falura batyujukat, a színpadtól kezdve a sugólyukig mindent. Manapság azonban már vasuton utaznak, de azért most is boldogabbak, ha nagyobb távolságokat részletekben zónázhatják le.

— Sajnálod őket?

— Biz én nem tudom, hogy vagyok velük. Szeretem őket, de csak a színpadról. — Hát te?

— Én, hogy őszinte legyek, hát én ki mondok, hogy jobban szeretem őket a színpadon kívül. Vidám kedélyű bohém-nép ez, igazán csak a pillanatnak él; kitűnően lehet velük mulatni, különösen, ha szereti az em-

A „DEBRECZENI” TÁRCZÁJA.

Lejtőn.

— A Debreczeni eredeti tárczája. —

Írta: **Rostkowitz Arthur.**

Lábadózó felben voltam már; az orvos megengedte, hogy a kórház kertjében sétálhassak a gyönyörű, tavaszi napokon. Eltem is az engedelmével minden nap, s órák boszart sütkeztem a napon. Egyre könnyebben éreztem magam: mintha a meleg napsugár kiszívta volna belőlem a betegséget. Az apró bokorfélék már rügyeztek, a felpattanó barna burokból egymásután bujkáltak elő az apró zöldes levélkék, némelyik fa már egészen fehér volt az apró viráttól, melyek megelőzték a levelkéket. A fák napos oldalain hosszalábú pókok szaladgáltak fel s alá zsákmányt keresve. Ezek a tavaszi pókok rendkívül fürgék, de halót alig eresztenek.

A kavicsos uton futócsok szaladgálnak, fényes hátuk meg-megcsillan a verőfényben. A verebek pokoli lármát csapnak a még kopasz ágakon, némelyik azonban szalmát czipelget s az ereszen végigfutó csatorna alá bordja. El-elnézem, hogy némelyik egy fészekre valót is húzgal a földön; nagyobb a szaluacsutak, mint a veréb. Alig tud vele felrepülni egy méternyire a földtől; úgy erőlködik, hog szinte megszakad bele. — De azért még is felezipeli az ereszre, s ott lerakva ter-

hét, odaugrik a csatorna szélére, hogy megbecsülje a magasságot. Szinte látom azt a tudákos verébfejét, amint számítja, hogy mennyi munkát végzett ő most.

A napos oldalon apró macskafiókok czipelgetnek; nagyokat ugrálva kergetik egymást, s azután vidáman hemperegnek a homokban. Neró, a vadaskutya lassan odasompolyog, s okos szemmel nézi a kis czipczak mulatságát, azután hirtelen neki szalad az udvaron kapargáló tyukoknak, s ugatva kergeti őket. Ha eléri valamelyiket, irgalmatlanul megtépázza őket; csak úgy repülnek a kitépott tollak. Ez után a befejezett hadjárat után, mint egy győzelmes hadvezér a piacvezető elé telepszik s kárörvendő tekintettel nézi a szegény tyukokat, hogy vakargatják csőrükkel a hátukat. A két első lábát kinyújtja, s rátamasztja a fejét; a csipás szemével pedig hunyorgat, mintha szundikálni szeretne. Jobbra-balra nyújtogatja a nyakát, s a földből kibujkáló füveket szagolgatja . . .

I.

Vége szakadt az idyllnek, mert az ápolónő lekendézve futott utánam; jelentette, hogy látogatóm jött. Siettem, nehogy sokáig várakoztassam; de ő már elém jött. Pali volt, az a szőke hajszu, ábrándozó Pali, ki a hirrovatunkat vezeti. Olyan ügybuzgalommal jár a hírek után, mint egy detektív; nem is történik olyasmi a városban, amiről ő ne tudna. Mindig megelőzi a többi lapok riportereit.

Most nagyon szomorú volt. Olyan mélabus tekintetet vetett reám, mintha a regék egyik csalódott troubadourja volna, ki a lant-

letes megküzdése a létért nappal kezdődik . . . igen, elég hosszú a nap azoknak, kik délből is meglik az aranyat és még akkor is találják, ha nem keresnek!

Érdekes ilyenkor megfigyelni az ablakon keresztül a különböző alakokat, melyek mint a döcögő marionette-bábok némán elvonulnak és megterhelve vagy felszerelve igyekeznek napi munkájuk után. Gyönyörködöm az őket követő vagy előző árnyékokban, melyet a felkelő Nap kuszó sugarai a végtelenségig elnyújtanak. Jól esik látnom, mily híven és pontosan szolgálja a Nap a Földet; kitartóbb mindennél a világon; — vetélkedik az istenséggel . . . mint az ima maga: a megjelenése . . . Lehet-e az ó-kor tevédségét kárhoztatni, ha közvetlenül a Napot imádták?!

Ah! mily csodásan, mint a Teremtő maga, újra és újra kibontja az arany sugarából tömörült vésőjével az éj homályában elünt tárgyakat! Ujra alakot, színt kölcsönöz nekik; mosolyt erőltet a körre, könyves csókkal ébresztgei a szerves világot: újra él minden!

Az ember önkénytelenül kérde: Ugyan honnan jöhet az a sok bűn, melyet az állat nem ösmert és miért van egyáltalán bűn, ha a nap edes mindnyájunknak oly tisztán kel? — Vagy nem ember, kinek későn, vagy talán soha sem kel?!

A város legfehérebb kövezetének a pata és vésőjétől kidomborított kockái a Nap aranyos uszályától érintve végig mind kigyuladnak. Az izzó arany fűrdőből félig kiszabadult Nap a hajnalban leszállott hőmérséklet sűrűit, vagy a bűnösök párájával telített, légkörön megtörtén — rózsás színben ontja sugarait, pirulva jelenik meg a láthatáron; de még sokszor vérben forognak szemei, mert hej! — mi minden nem történik, mire jobb volna nem ébredni.

Hányan írják borzadva, vagy kárörvendve az »egy dicső« Nap keltét!! Tiszta datum már nincsen?!

Kelt Ápril 15-én 5 ó. d. u. Az égő kockakövek hosszú sorában szinte képzeljük az Alpesek láncolatát jeges parázsaival, akár a választó polgárok ujonnan megrostált, ha nem piltizett névsorát.

A ostracizmus távol legyen tőlem, nem kívánok kövel dönteni, de ha e sok kő mind verő szívvé válnék . . . mind, szabad (elvű)

lábba kelne: e sok kő vetné vissza szegény pirját »királyi városunk« következetlen köveiteire!!

A választásra kevés a válaszó. Hát miért is választunk, miért verjük költségbe az országot, ha nem választathatunk?! Ezért fosztottam meg fönt »királyi városunkat« a »szabad« jelzéstől.

Kelt, Ápril 18-án . . . éjfél előtt!
Deák Ferencz egy ünnepélyes alkalommal dicső helyett imára hívta fel az egybegyűlteket. Imádkozunk mink is szegény hazánk ezeréves ünnepe előestéjén

»Mindenható!! Legyen meg a Te szent akaratod, mikép a vármegyében, azonképen itt az ujonnan épült tárgyalási teremben is. Vihetsz bátran a kísértetbe, mert Tied a hatalom, a dicsőség mindörökké! Amen.«
— »Qui sequitur me, non errat in tenebris!«

Bizony követjük Urunkat még a pokolba is. Kimondjuk a sötétben a verdiket, ha mindjárt baloldalunk másképp lüktet is. A tiszta lelkiismeret sziklafala rég lerokkadt . . . a divatos párt-pillérek a hivatali repkény jobban mutat. A hatalmas kortes et consortes ellenében, hiába erőlködött a Sassa szik tetejében. Szegény Carolus Sinay de Pircs, végre te is megtudod, — mi a pircses!

Fel is zaklatta ez eset az egész pircsi sort; jövő kis kedden elhintik a sineken a dynamit port. Dühös az egész falu ez ítélet felett, bosszúból homokkal keverik majd a tejfelet. Nem hagyják drága földes úrokat oly könnyen, tökkel, pökkel fenyegetik a jegyzőt szörnyen.

Ugyan kinek az árnyéka nyujtózokodik itt végig a kövezeten? . . . Be nehéz a véget bejárni! . . . Talán közvetlenül a Napból indult ki azaz üstökös véznaság, hogy oly soká késik maga a test? Vajjon nem a generalis lakásánál felváltott őrség vezetője siet haza felé e szent utcán? . . . Ah! végre! Itt van ő! egy perezces pök legény képében! . . .

Kelt, 1866. Jun. 24. — Jul. 3.
Két ellentétes csillag különböző égaj alatt egyesülni vágyott. Custozánál gyuladt ki a győzelmény fény; míg Königrátnél lankadtan puffogott el a diadal rakétája. — Har-

mincz éve lesz idestoval Azóta még a rakétarobajt követő fő csillagok sem mutatkoztak! Minden olyan csendes, még Serajevo is beszámol hűségesen vérvél . . .

E rövid epizodhól egyik fennmaradt jeles katonája mint dupla báró vonult az országházba. A hazafiság e lármás zálogházában mint vérbeleszó büszkén veregeti hadügyminiszteri tarsolyát.

Nem zeng most 1866-ban az ágyu; nem peng a kard. Gyáva a ki t ő l e tart. Fegyvertelenül nem mutat a katona, kivált ló nélkül a huszár. A sok pennás vitéz között elvész az egy szál generális, mert más a toll és a száj, más a fegyver hatalma! . . .

Armati viri, lármás virilisek döntik a haza sorsát; ki előbb, ki utóbb süti el ágyuját. A hátultöltő ágyu az osztráké, a miénk csak az elöltöltő száj; evvel is akkor hadakozunk, ha nem muszáj. Katonáskodni, fegyverrel küzdeni: exact tudomány; csupa matematika fizika . . . erény és bekéért magát feláldozni: csak metafizika. — Történelem és biblia, borostyán és pálma: minden állam szörnyű heterogen álma! . . .

Istenem: ha ugy ott lehetnék mindennap az országházban és hallhatnám a sok ügyvéd, vad-véd, vedd-véd beszédeit, mily szónok volnék én már 30 év óta! — Megtaultam volna helyesen kiejteni a magyar szót mint Fejérváry báró . . . bár ő még most is szereti németet. De azért csitt! ne tegyünk szemrehányást még »von« Ugronnak sem; hiszen mi debreczeniek ugyan csak küldjük csemetéinket német szóra a Fejérváry görbe országába . . . hogy is boldogulnának szegények a Ludovikában . . . meg a vegyes armádiában? . . . Talán ágyuval többre mennénk?

Ördögöt! . . . többet ér nekünk a muzsika. — Mit nekünk Herkules? Orfeus lantja csendesíti a kedélyeket, olvasztja az ellenzék sziklatömböit. Hát okosabb is volna az elnöki csengetyű helyett cigány bandát alkalmazni, mely felváltva huzná a Radeckzy vagy a Rákóczy indulót, éljenzés helyett pedig huzná a tust.

Hej! a magyar cigány mellett még maga magát is ott felejt! — Komlós-keresztési Fejérváry br. tehát nagy kegyesen megengedte a honvéd-bandát — dass ihn dafür Gott erhalte! . . . Hiába, Liszt szerint Pharaon nemzetség utódai vagyunk, csak »cigány« zenénk van; többet ér nekünk az »egész«

ber a feszültséget. Van közöttük azonban néhány ostoba, a ki a dicsőségnek a rabja, s hervadhatatlan babérokra tör. Ezeknek a nemzeti színház az az ideáljuk, hanem oda bizony nagyon ritkán juthatnak fel, mert előbb kivénnük a szerepeikből. Persze hamis hajjal, kihullott fogakkal, elhízott vagy összeszaradt testtel nem lehet Rómeót és Júliát játszani. Növetséges az ilyen megvénült színész erőszakoskodásaival; mindig a régi szerepeit akarja játszani. Nem látja be, hogy a festék nem tölti be arcának ránczeit, s a fiatalos máz nem adja vissza testének régi rugékonyságát. Átkozódik, az eget káromolja azért, mert megengedte vénülni őt, mielőtt a halhatatlanság glóriáját övedezte volna homlokára. Ezeket végtelenül ostobáknak találtam mindenha, mert mindig a szerepeikről beszéltek, — hanem ezeket a mulatós, igazán bohém-gyerekeket kedveltem. De nem is csoda, hiszen én is közéjük számíthatom magam.

— Te színész voltál?
— Az hat, még pedig ripacs. Szerintem csak ezek az igazi színészek, kik egyaránt túrik a hideg és meleget, a közönség elismerését és részvétségét. Az igazgatóm — mintha most is magam előtt látnám vihar-edzetű alakját — egyike volt a régi garda tagjainak, a kik között egykor Petőfi, Arany stb. élt rágdván a vándor színészet sötétlen kenyerén. Jatszott ő mindenféle szerepet, ma tenor-parthie-t énekelt, holnap pedig a velenzei kalmárt játszotta. Valamikor nagy tehetség lehetett, de hát az idők folyamán megroppant a válla, a haja megkopott, de nem őszült meg, bárha gondja tengernyi sok volt.

Ő a maradiságot képviselte a színészek között. A diplomás színészt »képzeldész«-nek hívta, a nyugdíjintézetet »vérdíjintézetnek«, a »Színészek Lap«-ját pedig »adókönyv«-nek. Én a gymnasium hetedik osztályából szöktem utána egyik osztálytársammal. Patriarchalis életet eltünk ott: egy család volt az egész társulat. Társamat nagyon megszerette, s hogy magához lánczolhassa, neki adta a lányát, ki akkor ugy tizenhat esztendősen lehetett, Lesbának hívták a leányt.

Pai megrezent, mire elhallgattam.
— Csak folytasd tovább, rendkívül érdekel a dolog, hiszen ez egy regénytárgy!

— Nem sokáig maradhattunk a társulatnál, mivel szüleink felkuttattak bennünket és hazahoztak. Villámvolgyi Tóbiás — mert így hívták a színigazgatómat — a feleségével az általa »színész fegyház«-nak nevezett, nagy surányi színészházba került. Egy telet kihuzott ottan valahogyan, de amint ébredni kezdett a természet, ugy fölébredt a vén színészen is a kóborszellem és egy szép napon a menházból — megugrott. Azóta nem tudom, hogy mi lett belőle, a lányát egy vidéki színtársulathoz szerződtette az apja, mikor a menházból felvették.

— No majd elmondom én a történet folytatását — mondta Pali csendesesen, s a botjával a kavicsokat ütögette félre.

II.

Kezdő jogászygyerek voltam. Nem is olyan régen, most lesz öt esztendeje. Nagyon sok időm volt s ráértem a szerelmeskedésre; udvaroltam minden lánynak, minden asszony-

nak. Abban az átmeneti korban voltam, midőn gyerekek vagyunk ugyan még, de szeretjük magunkat férfiaknak tartani; az állunk is csupasz még, de itt-ott jelentkeznek már a férfiaság peyhes hirnökei előbb egyenként, majd csapatostól.

Egy kisebb fajta, vidéki színtársulat jött akkor a szomszéd városból, hogy néhány héttig játszanak nálunk. Lelkes színházlátogatónak csaptam fel, majd megismerkedtem lassankint a színtársulat tagjaival is. Délelőtt rendezem ott valtam a próbákot, s kellő mennyiségű szivarokat osztottam szét a színészek között, kik felette nagyra becsültek, s a doktori czimet díjmentesen engedélyezték számomra.

Ennél a társulatnál játszott a te volt direktorod leánya, Villámvolgyi Lesbia, kibe én halálosan szerelmes lettem, s rövidesen tudtára is adtam ezt neki. A helybeli hetilapocskába hasábos cikkeket írtam róla, mint a magyar színpad kelő csillagáról. M kor fellépett, mindig egy-egy csokorral leptem meg, a jutalomjátékára pedig ötven forintot gyűjtöttem.

Nagyon szép volt. A félváros bomlott utána, de különösen a tiszták: ezek is a nagyvendéglőben étkeztek, s így mindig vele voltak. Rettenetesen féltékenykedtem rájuk, mert tudtam, hogy egytől-egyik vágytársaim. Mindig körülötte settenkedtek, mi mód felett bosszantott.

(Folyt köv.)

kóta, mint a megfelezett quóta. Ne féljünk ezentul, ha a honvédség a Rakóczyra fel buzdul, hogy a magyar elpusztul! . . .

Lesz tehát három hatalmas támogatója a második millenniumnak: cseh banda, honvéd banda, meg kártya banda.

Ha elfogy a sok szép nótá, és felgyül a fizetetlen nota, bizony hátat fordít a híres banda; késő azután minden banda-banda. Vele nő a reményszál: Vagy Monaco felkaszszál, vagy a halál elkaszál! — Hála az égnek! nekünk nem kell messze mennünk! Czimerünknek van három hegysége; de a forrásai és a kártya nagyobb ékessége. A kivancsi és spleenes angol a hegyről bukik, a magyar könnyebben a kártyaasztalról ugrik. Bizony minden faluban van Monaco; kár, hogy a pinczékben elfogyott a sok akó. Azért a kormány szedi a Danaidák hordójába pénzünket, nem banja ha a filokszera szállástul felszed bennünket.

Azt állítják, hogy a nemzeti kaszinó: az első általános vagyónitató; olyan exquisite hatalmas szivattyú, hol nem igen pumpolhat minden fattyú. A nemes véreuk kutforrása, hogy tükrében a nép a sirját lássa! . . .

Tiszta jól játszott, Wekerle rosszul játszott, a mi nem sokára meg is látszott. — Balfly tartja magát, még szavával nem játszik, a mi a quóta-felezésen meglátszik. Istennem! mikor csinál már egészen munkát? — Majd ha nyakunkba sózza az egész quótát.

Ni, ni! hát az a hordár a nagy képes mappával a hátán . . . előtte a vigécz. Vajjon milyen arnyékot vetne az első akadémia falára? — Ah! a megörnyedt Pulszkyt látom arnyékában! Ő az a bizonyos hordár vigécz nélkül lassan elhordta a képeket, és a hirtőn ajtajánál vagja a bolond képeket.

Dr. Ajtay azt állítja, hogy nincsen semmi baja; és éppen az ő legnagyobb baja. De azért nem teszi be vele ajtaját, majd megtalálják másfelől a nyitját. Vajjon jól tapogatták-e a Pulszky-pulzust, és nem mondják-e reá végkép a stultust.

Van nekem két igen régi képem Paolo Veronesé-től, hogy egészen eredetiek-e azt nem állítom, de Müller Kunstlexiconja szerint a modort tekintve a nagy mester későbbi művei közül valók. Mit érhetnek e képek nem tudom, én 40 forintért vettem és töleim 400 forintért kértem privatim.

Oleson jutván a képekhez gondoltam, a nemzetnek ajándékozom. Az 1885-diki országos kiállítás a kalmával szándékom végrehajtandó el is vittem személyesen Pulszkyknak a képeket. Ötször voltam nála, ötször utasított el a cselédje. Megunva a sok elutasítást előzetes bejelentés nélkül benyitok a lakásába, hát szemeim mit látnak? Keleti pompában ott ült egy emelvényen Emilia ő nagysága mint Pompadour, ki a királyára sem hallgatott, ő csak annyit mondott: nem fogadhat. Avval meghajtottam magam és gondoltam magamban, — no most már kuss! Így utasított el Emilia von Markus.

Hát ilyen igazgatója van drága pénzen megvásárolt Eszterházy keptárnak? . . .

Es milyen lakása van itt a nemzet kincsenek befogadására épült palotában? . . . Pfuj! mily fokhagyma, ránás ambrá-illatja terjeng itt a tudomány és művészet szent csarnokán végig! . . .

Ily toprengések között hagytam el a német Sticler építész által tervezett palotát és alatta alapítóját, ki ércz-szemeivel mereven nézi a magasban székelő Pulszky családját.

Út a millennium 12-dik órája! — Nézz Árpadra magyar, ki háza t állita nemzetednek! . . .

Nézz Széchényire is, ki védszentjé még ősebb telkednek!

A Nap már is magasra hágott; a bagoly nyugalomra vagyott . . .

Irodalom és művészet.

Felhívás előfizetésre. Dr. Bartók Jenő, főiskolánk jeles képzettségű fiatal tanára »Jézus gondolatai az Isten országa jövőjéről« czímen terjedelmes tanulmányt írt. E tanulmányban megkísérelte összefüggően előadni, a mit Jézus az Isten országa egykori beteljesedéséről, tehát a feltámadásról, halál utáni állapotáról tanított E tanulmány néhány hét múlva elhagyja a sajtót. Terjedelme 6 $\frac{1}{2}$ —7 iv leend, ára 80 krajczár, mely összeg előzetes beküldése után a művet bérmentesen küldi meg. Az előfizetéseket szerző nevére (Debreczen, főiskola) május hó 15-ig kell beküldeni. — Ugyanott megrendelhetők »Ó-héber valóságos irodalom nagy alakjai« és a »Teleologiai idealismus metafizikai főbb eszméi« czímű művekre is. Az elsőnek ára 30 kr., a másodiknak 1 frt. Az utóbbi műből azonban már csak néhány példánnyal rendelkezik a szerző. Magunk részéről is a legmelegebben ajánljuk kedves olvasóink becses figyelmébe az itt felsorolt komoly, értékes műveket.

Ujdonságok.

* **Értekezlet a sertésvásár megtartása érdekében.** Boczkó Sámuel rendőrfőkapitány a tanácsi végzéssel betöltött sertésvásár újra megtartása végett tegnap délelőtt 11 órára a mezőrendőrfőkapitány épületének helyiségében értekezletet hívott össze. Az értekezletre a debreczeni sertéskereskedők közül számosan meghívtak, hogy tanácskozzanak e nagyfontosságú kérdésben. Megjelentek: Király Gyula tanácsnok, Kálmánchelyi Mór mezőrendőrfőkapitány, Szathmáry János hatósági, Faragó Miklós állami állatorvosok, Horváth István, Ungvári József, Nagy Jakab st. sertéskereskedők. Az értekezleten, a melyet Boczkó Sámuel rendőrfőkapitány nyitott meg, a meghívottak beható tanácskozás tárgyává tették az ügyet s arra az eredményre jutottak, hogy azon okok és körülmények, amelyek a városi tanácsot annak idején arra késztették, hogy Debreczenben a sertésvásár megtartása, illetve akár helybeli, akár vidéki sertések felhajtása, betiltassék, már nem forog fenn. Javasolja azért az értekezlet a városi tanácsnak, hogy az általa kibocsátott rendeletet helyezze hatályon kívül s a helybeli sertéseknek a vásárra való felhajtását már a legközelebbi napoktól kezdve engedélyezze. Utasítsák azonban a vásárbíró, hogy kutassa ki, melyik udvaron uralkodik még a sertésvész s onnan a kihajtást ne engedje meg, sem pedig járlatot ne szolgáltatson ki a tulajdonos számára. A vidéki sertések felhajtására vonatkozólag azonban a városi tanács rendeleteinek hatálya továbbra is tartassék fenn és vidékről csupán a vágóhidon való levágásra engedjék meg a behozatalt. Még egy igen nagyfontosságú határozatot hozott az értekezlet, a melynek életbeléptetését valóban a legsürgősebben kellene szorgalmazni. — Ugyanis a csupán levágásra felhajtott sertéseket eddig a sertésvásár mérlegén mázsálták meg s így az esetleg beteg sertések a mázsát inficiálták, a mi csak a sertésvészt nagyobbította és óriási károknak volt okozója. Javasolja azért az értekezlet, hogy a vágóhidnál külföldön

mázsát állítsanak fel, a mi ugyancsak megszivlelendő. Az értekezlet javaslata felett a városi tanács legközelebb dönt.

* **A megyei központi választmány** már most megkezdí azon munkálatait, a melynek eredménye leend az 1897-ik évre érvényes választói lajstromok összeállítása. Május hó 7-én tartja Hajdumegye központi választmánya első ülését, a melyen az összeíró küldöttségeket fogják megválasztani.

* **A kőmives iparosok** zászlóavatási ünnepélye nem mint jelezte, május 17-én, hanem 10-ikén, vasárnap d. u. lesz, a város által 17-én rendezendő népnepély miatt. Az ünnepélyt a munkásdalárda nyitja meg.

* **Millenniumi fák az izr. iskolában.** Szép és lélekemelő ünnepély folyt le ma a helybeli izr. iskola udvarán. Ugyanis a tanterület az iskola összes növendékeinek jelenlétében és a hitközség, valamint iskolaszék közreműködése mellett ültette el őseink hatvezéréről elnevezett millenniumi emlékfákat. Az ünnepély a Hymus énekletével vette kezdetét, melynek elhangzása után Dr. Kardos Albert igazgató leendőletes és szívhöz szóló szavakban esetezte az ünnepély nagy és magasztos voltát, serkentette a növendékeket honn szeretetre haladatosságra. Végre Katz Jakab iskolagondnok oltalmába ajánlotta a hét fát. Most az iskolás gyermekek áldásféle jellemndatok elmondása mellett elültették a fákat és a lélekemelő ünnepélyt a szózat élénkítésével rekesztették be. Május hó 9-én lesz az iskolában a nagy millenárius ünnepély.

Letört bimbó. Fiu volt ugyan, de bimbója volt egy a föld porából kiemelkedendett családnak, mely eltűnt e világból, mielőtt kivirított volna. Atyja földhöz ragadt szegény földművelő Szatmármegye Matolcs községében, annyija sine, hogy fiat a legszükebb és elkerülhetetlen néhány krral is elláthatta volna; az egyház lelkesze adta meg a módot a jeles fiúnak, hogy tudjon tolat és papírosi szerezni: könyvekkel és élelemmel szorgalma fejében az iskola látta el már most, tanulmányai első éveben is. De megirigyelte a halál a szegény apának egyetlen vagyont: differitisszel látogatta meg a fiát. Az orvosi tudomány azonban megkísérelte kiragadni kezéből s sikerült kimenteni a differiából, hanem utána szívzsellhűdés támadta meg s vitte el a kis fiut a másik hazába. Ma d. e. temették el a kis Széles Mózes, az ev. ref. főiskola I. gimn. oszt. tanulóját, k kísérte utójára töpörödött atyján kívül, a kit egészen megtört egyetlen büszkeségének szomorú halála, az egész főiskola, a tanári kar és az ifjuság egyaránt, testületileg. Legyen nyugodt az ő álma s adjon helyette a magyar föld friss bimbóhajtást a hazának.

* **A közkórházi bizottság ülése.** Debreczen város közkórházának bizottsága tegnap d. u. 4 órakor a városházán ülést tartott. Felolvasásra került Ujfalu s József főorvos jelentése, mely különösen kiferteszkedett arra a körülményre, hogy az új közkórházban lényeges javítást igényel a betonjáró, a kőfaragó munkálat és a cserépfedés. A bizottság kimondja, hogy a betonjáró kijavítására, valamint a kőfaragó munkálat javítására a vállalkozók szerződés értelmében kötelezve vannak. Hanem a többi hiányokat, a melyek évente visszatérő rendes kiadást képeznek, a város tartozik pótoltatni. A bráham László indítványára elhatározzák, hogy a hiányok megvizsgálására egy szűkebb körű bizottságot küldenek ki, melynek tagjai lettek Sthál Géza főmérnök, Berger Jenő építész, Sárvár y Gyula dr. városi t. főorvos és a kórházi gondnok. A betegsegélyző pénztárra nézve az ment határozatba, hogy mivel az ápolási költségeket rajta bevenni nem lehet, a tanácsot megkeresik, hogy czélra vezető intézkedést tegyen vele szemben. — Czabán pékmester folyamodványát melyben július 1-én lejáró szerződésének, újabb hat évre meghosszabbítását kéri, veleményes jelentés tétel végett kiadták a főorvosnak. Végül a kórház jövő évi költség-

előirányzata került tárgyalás alá, melyben a bevétel alapjául 72 ezer ápolási óra volt felvéve, de a kórház tisztai és szolgái személyzete fizetésjavítás iránt kérvényt nyújtott be, mely elkerülhetetlenné teszi a költségvetés át-dolgozását. A fizetés javítás iránti javaslatot a bizottság elfogadta és az arányt is összeállította. A tanács utján a közigazgatási bizottság elé kerül a fizetésemelés kérdése.

* **Utóállítások.** A jövő hónap folyamán három vagy négy utóállítás is lesz, a melyeken a főszorozásról elmaradt hadköteles ifjak állíthatnak elő. Lesz május hó 5-én, 12-én 15-én, 20-án és valószínűen 28-án is utóállítás.

* **Előléptetett katonatisztek.** A debreczeni 39. gy. ezredben a mujsai előléptetések alkal-mával a következők léptek elő: Baró Grands brigadéros ezredes vezérőrnagygyá; Tomljenovic őrnagy alezredessé áthelyezve a 43. gyalogezredhez; Lavitzka Aladár kapitány őrnagygyá. Áthelyezve a 82. gy. ezredhez. Kapitány lett Szoták Dezső főhadnagy, dr. Singer másodosztályú ezredorvos első osztályúvá lepett elős főhadnagyk lettek Schuster János, Burger Miklós, Steinacker Aurél, Petencz Ede és Steiner Henrik.

* **Köszönetnyilvánítás.** Mindazon rokonaink, barátaink s jó ismerőseink, nemkülönben a sertésvágó társulat, továbbá a debreczeni daegylet működő tagjai, kik szeretett jó atyánk, nehaj polgár Bihari Jánosnak vég-tisztelettel megjelentek s ezáltal fájdalom-munkat enyhíteni szívesek voltak, résztvevő-ért fogadják ezuttal szívből jövő hálás kö-zsönetemet. Debreczen, 1896. ápril 28. — A gyszolói család nevében: Györy Mihály.

* **Bucsu.** Óriás-elfoglatásom miatt személyesen nem bucsuzhatván el mindazok-tól, a kikhez a legőszintebb tisztelet érzete fűz, ez uton mondok nekik szíves bucsut s ajánlom magamat jó emlékezetükbe. — Deb-reczen 1896. ápril 29. Tiszta Dezső, színgazgató.

* **Felülvizsgálat.** Május hó 7-én a Kossuth-kaszárnyában gróf Dégenfeld József főispán elnökle mellett felülvizsgálat tartatik. Eddig Nánásról 7, Debreczenből 5, Szoboszlóról 30 embert jelentettek be a felülvizsgálatra.

* **Változások a menetrendben.** A püspök-ladány-mármarsziget-körös-mezői vonalon. A Budapest és Nagy-Varad között közle-kedő személyvonatokkal közvellen csatlako-zásban Püspök-Ladány és Debreczen között mindkét irányban egy-egy új személyvonat helyeztetik forgalomba. E vonat Debreczenből reggel 4 órakor fog indulni és Püspök-La-dányba reggel 5 óra 11 perczkor érkezi. Püspök-Ladányból pedig reggel 6 óra 8 perczkor fog indítani és Debreczenbe reggel 7 óra 20 perczkor érkezik. A jelenleg Püspök-Ladányból reggel 6 óra 52 perczkor induló és Debreczenbe reggel 7 óra 41 perczkor érkező gyorsvonatnál ennek következtében a sze-mélyzállítás megszüntetik. Végül a Püspök-Ladányról jelenleg éjjel 3 óra 20 perczkor Szatmárra induló helyi vonat a Predaál felől érkező gyorsvonattal való csatlakoztatás vé-gett reggel 4 óra 1 perczkor fog indítani. A debreczen-szerencsi vonalon. A Szerencsről Debreczen felé jelenleg d. u. 4 óra 38 perczkor induló személyvonat Lavocne felől érkező gyorsvonattal csatlakozásba hozatott, minek bekövetkeztében indulása Szerencsről 5 óra 13 perczkor lesz.

* **Honvédek szabadságolása.** Váratlan öröm érte a debreczeni 3 honvéd gy. ezred 1894-ben bevonult újonczait. A hadügyminisz-ter rendelkezést intézett, mely szerint az 1894-ben bevonult honvéd újonczokat a debreczeni 3 honvéd gy. ezredtől azonnal szabadságolják. A szabadságolás alól kivételnek a tizedesek, szakaszvezetők és a szakácsok. A katonákat még a múlt héten szabadságolták. A távozók helyét Budapestről jön 300 honvéd.

* **A szomszédos forgalom.** Az ország-gyűlés és a sajtó ismételt nógatása követke-ztében a kereskedelemügyi miniszter — ugy-látszik — hogy mégis részánia magát arra,

hogyan bevalja azt az ígéretet, mely már április 1-én volt esedékes, t. i. hogy életbe lép-teti azokat a kedvezményes tarifákat, melyek-ke a vidéki városokat a szomszédos forgalom megdrágításáért kárpótolni akarja. A miniszter ugyanis a napokban (tehát csak most) utasi-totta a magyar államvasutak igazgatóságát, hogy ama nagyobb vidéki városok, melyek a kereskedelem és ipari tevékenység központjai és mint ilyenek, jelentékeny piaczi forgalom-mal is bírnak és a közeli községek közötti forgalomban, mely viszonylatokban a szom-szédos forgalom vonalszakaszainak új beosz-tása folytán díjemelesek történetek, haladék nélkül, körül belől az eddigi áraknak megfe-lelően mérsékelt áru II-ik és III-ik osztályú menettéri jegyeket léptessen elő. Mint ezen kedvezményben részesítendő városokat egye-lőre Arad, Debreczen, Győr, Kassa, Kolozsvár, Miskolc, Magyvárad, Pécs, Szabadka, Szeged, Temesvár és Zágráb vá-osokat jelölte ki, de utasította az államvasutak igaz-gatóságát arra is, hogy tanulmányozza azt a kérdést, vajjon nevezett vidéki városokon, kívül mely más, élénk szomszédos forgalommal bíró városok körzetében is volna hasonló intézkedés életbe léptetendő. Végre a miniszter az illető érdekeltsegek kérelmeinek megfelelően, tekintettel a tömeges kirándulásokra, a losonc — ajnácskői, besztercebánya — szliácsi, besztercebánya — borozón — szt. andrási és komárom — ujszöny — tatatóvárosi vi-szonylatokban is engedélyezett mérsékelt me-nettéri jegyeket.

* **Megyei tisztviselők bankettje.** A jövő hó 5-én tartandó megyei diszgyűlés után egy diszbankett rendezését vették tervbe a megyei tisztviselők. Közgyűlés után délben ez a ban-kett most már mind a bizonynyal meg lesz tartva és pedig délután 1 órakor a »Bika« szálloda disztermében. A banketten a város közönsége is bizonyosan nagy számmal fogja magát képviseltetni. Jegyek a diszbedre vagy a megyeházán bármelyik hivatalban, vagy a Bika szállodában a vendéglősnél kaphatók.

* **Hol lehet libát árulni?** A főkapitány-ság a következő hirdetést bocsátotta ki: A városi tanácsnak 1896. április 16-án 3585/1896. sz. a. kelt végzése folytán közhírré tétetik, miszerint a hízott és sovány libák árulása a mai naptól fogva a Miklós-utca végén lévő nagy térre és pedig a hízott libáké a Miklós-utca külső szegletétől a régi kórházig nyuló ter keleti oldalára, a sovány libák árulása pedig a nyugoti oldalra helyeztetnek el. Ezen oly hozzáadással tétetik közhírré, — mi-szerint az ezen rendelkezés ellen vétők kihá-gást követnek el és 2 futól 50 frtig terjedhető pénzbírsággal, nemfizethetős esetében megfelelő elzárással fognak büntettetni.

* **Hajdumegye diszkozygyűlése.** A ma-gyar nemzet honfoglalásának ezredéves ünne-pét Debreczenben a vármegye diszkozygyűlése nyitja meg. Május hó 5-én, kedden délelőtt 10 órára benépesül Hajdúvármegye székhá-zának nagyterme, a melyben hazafias lelke-sedéssel fogja ünnepelni a vármegye közönsé-gének képviseletére hivatott köztörvényha-tósági bizottság a legdicsebb évforduló ma-gasztos és lélekemelő ünnepét. — A diszkozy-gyűlésre — melyen gróf Dégenfeld József főispán fog nőtökölni — ma bocsáftotta ki Rásó Gyula kir. tanácsos, al-iszpán az aranysegélyű kartonlapra piros ke-retben nyomtatott meghívókat, melyeknek tel-jes szövege a következő: Meghívás Hajdúvá-rmegye törvényhatósági bizottságának 1896 évi május hó 5-ik napján d. e. 10 órakor Debreczenben a vármegyház nagytermében tartandó diszkozygyűlésre. Debreczen, 1896. ápril 26. napján. Rásó Gyula kir. tanácsos alispán. Tárgy: A magyar állam ezred-éves fennállásának ünnepése.

* **Időjelzés ápril. 30-ra,** száraz, meleg.

Táviratok.

Országgyűlés.

— Távirati tudósításunk. —

Budapest, április 28.

Ülés kezdete 10 órakor.

Elnök Szilágyi Dezső.

Kormány részéről jelen vannak: Bánffy Lukács, Wlassics, Daniel.

Az appropriációt harmadik olvasásban vita nélkül megszavazták.

Az interpellációk után Meszlényi Lajos interpellálja Bánffyt: Ma kezdődnek a millennáris ünnepségek, mert királyunk meg-érkezett hű magyarjai közé. (Hosszantartó meg-megújuló éljenzés.) — A magyar nép min-dig lojalis ragaszkodással viseltetett az uralkodóház iránt, ha az alkotmányos jogaiak fentartásával viszonyozza azt, hivatkozik a Prónay br. beszédére, mely az igazi közvéle-mény megnyilatkozása volt. Kérdi tehát, tette-e a miniszterelnök előterjesztést a királynak az ezredéves diszülésen leendő részvételre vonatkozólag? (Folytonos helyeslés balfelől).

Bánffy br. sajnálja, hogy a kér-dés folytonos hánytorgatásával zavarják az ünnepi harmonát s épen ma, midőn kirá-lyunk velünk örvendve közénk érkezett ez a zaklatás ha nem is ingatja meg, de meg sem erő-síti a bizalmat. A kérdésre különben már felelt s tovább polemizálni nem akar. Kéri válaszában tudomásul vetelét.

Meszlényi úgy látja, hogy a kor-mány csak a koronát küldi az országgyűlésre, de magát a királyt nem ereszi, hogy a hozzá il-ő ünnepségekben részt vegyen. Nem veszi tudomásul a miniszterelnök válaszát. A többség tudomásul veszi. Ülés vége 11 órakor.

A kormány a képviselőházból a főren-diház ülésére ment, hol a millennáris em-lekművek költségeiről szóló javaslatot tár-gyalták.

Zichy Nándor gr. és Vécsey Jó-zsef br. kérdéseire Bánffy br. és Wlas-sics adtak rövid fevilágosítást s a főrendek a javaslatot elfogadták.

A király Budapesten.

Budapest, április 20. A Debr. ered. táv. Ő felsége a király ma reggel 6 órakor ér-kezett meg Budapestre. A nyugati pályaudvar-on az összes miniszterek, a hatóságok és a hadsereg küldöttei fogadták. Ő felsége Bánffy br. előtt kife-jezte örömét, hogy újból meg-láthatja Budapestet s ezt több iz-ben ismételte. — Mindenkitől élénken kérdezősködött, aztán Dániel kereskedelemügyi miniszter felkérésére meg-nézte a millenniumi ün-nepségekre készült ud-vari vonatot. A bevonuláskor óriási tömeg kísérte folytonos éljenzés közt egészen a várpalotáig.

Titkos tanácsos miniszterek.

Budapest, április 29. A Debr. ered. táv. A hat miniszternek valóságos belső titkos tanácsosnokra történt kinevezését a hivatalos lap mai száma hozza.

Színház és zene.

Kapuzárás.

Thália templomának kapuja egy nagyot kondultj tegnap este s azzal bezárul jó hosszú időre, egészen Szent-Mihály napig.

Tegnap este már olyan volt az előadás, mint a májusi költőzködők ebédje. Csak el-nagyolva, elsielve ment minden. Inkább csak jeleztek, hogy mit csinálnának, ha ráérnének, festésről, — jellemzésről, részletezésről szó sem volt.

Nem szemrehányásképpen mondjuk ezt a

bucszó személyzetnek, — csak mint lélek-tanilag indokolt tüneményt jegyezzük föl.

A közönség ts nagyon udvariatlan volt az utazókkal szemben, az egész színházban alig voltunk százan, pedig a karszemélyzet, a mely jóban-rosszban mindig híven kitart, nagyobb pártolást érdemelt volna a közönségtől. A tegnapi est jövedelme ugyanis az övék lett volna — ha lett volna jövedelem.

Tiszay Dezső színigazgató az utolsó színponton a következőleg bucsuzik el Debreczen sz. k. város közönségétől:

»A mai előadással itt működésemet befejezve, nem mulaszthatom el, hogy Debreczen városa kedves közönségének, valamint a helyi sajtónak irántam tanusított szives pártfogásáért, illetve jóindulatáért forró köszönetemet nyilvánítsam.

Nehéz szívvel válok meg a kedves közönségtől, mely bizalmával s rokonszenvével annyira megtisztelt s csak arra kérem, ha sorsom ismétellen közük vezérelné fogadjanak oly szívesen, mint a mily hártatlan örömmel ajánlom fel mindenkor szerény tehetségem és szolgálatomat.

Az Isten áldja meg nemes Debreczen városa kedves közönségét.

Maradtam kiváló tisztelettel

T i s z a y D e z s ő,
igazgató.

Tiszay Dezsőt mint embert és mint színművészt a legmelegebb rokonszenvünk kíséri. Mint ember előzékeny, udvarias, művelt modoru. Mint művész lelkiismeretes, komoly igyekezetű, eredeti és talélékony.

De mint színigazgató nem volt eléggé lelkiismeretes önmaga iránt. Ha az lett volna, ha a most lezárult szezon elején nagyobb gondot fordított volna a közönség jogos igényeinek a kielégítésére, akkor most nem következett volna be ez a szomorú válság, a mely valljuk be őszintén neki is, nekünk is faj.

Remélni lehet azonban, hogy Tiszay Dezső levonja ennek az esetnek a tanulságait s ha ismét közénk vezérelné sorsa, jobban szívére venné ugy a maga, mint a mi érdekünket.

Isten áldása lebegjen a nemes irányuhoni színművészen!

(Dr. N. Zs.)

Tanúgy.

Tévtutakon.

Tévedni emberri dolog, tévtutakon járni emberi hiba.

»A négylábu is botlik« — mondja a közmondás.

S valóban a legokosabb ember is tévedhet néha iteleleteiben.

Avagy van-e csak egy is az emberek között, a ki joggal elmondhatná magáról, hogy ő soha nem tévedett?

Nincs. Nem is lehet!

Ámde »t é v e d n i« és »tévtutakon járni« — két különböző dolog.

Mert néha az okok és okozatok között összefüggés annyira homályon, hogy nagyon nehezen lehet azokban a valót, a tiszta igazat megtalálni, s ha az ilyen esetben a legbölcsebb ember is téved: az emberi dolog. — De a midőn az ok és okozat közötti összefüggés elég világos a midőn azokból az igazság mintegy önként következik, s mégis az igaz-

ság kiderítésére a valódi okok mellőzésének, és megkerülésével a kevésbé valódi és mellékes okokat toljuk előtérbe: akkor az egyén már nem téved, hanem szándékosan bár, vagy a nélkül távtutakon jár, s ez már emberi hiba. Az országszerte érzett »tanítóhiány« kérdésénél ilyen tévtuton jár, egyfelől ugy az állam, mint másfelől legközelebb az »egyetemes ev. ref. konvent« is akkor, a midőn a tanítóhiány okát nem a helyes alapon keresi.

A konvent legutóbbi ülésén tárgyalat jelentés szerint ugyanis:

Az öt egyházkerületben nagymérvű tanítóhiány észlelhető, a mennyiben 261 községben nincs tanító, és pedig az erdélyi kerületben 104, a tiszántuliban 16, a tiszánineniben 50, a dunántuliban 69, a dunamellékben 22 községben.

»Ennek oka — mondja a jelentés — abban keresendő, hogy a szegénysorsu ifjak nem léphetnek kellő számmal a tanítói pályára, mivel az állami preparándiakon hevés a z állami alapítványi hely. Szükséges tehát, hogy az állam több ilyen alapítványi helyet létesítsen. A konvent ez irányban lépéseket fog tenni a kormánynál, de felhívja egyttal az egyes egyházkerületeket is, hogy a saját hatáskörükben szintén igyekezzeuak segíteni e bajon a felekezeti tanítóképző intézeteknél.

Nos! a bajon ezzel bizony édes-keveset segítünk!

Szervezzén bár az állam es egyház bármennyi és bármilyen »alapítványi helyeket« ugy az állami, mint a felekezeti képezdékben; építtessen bár palotákat s rendezzen be bármily fényes internátusokat a képezdei ifjak odacsalogatására: bizony azért az egy pár évi jólétért a valamire való ifjak nem nagyon fognak csödülni a fényesen berendezett intézetekbe.

Mert ma már minden komolyan gondolkozó ifju tudja, hogy az csak egyszerű szemfényvesztés, s hogy azt az egy pár évig tartó kényelmet a mit ezen alapítványi helyek nyujtanak egész életén át tartó keserves nyomor gással kellene megfizetnie a 300 frtot minimum 400 frtos maximum miatt.

Igaz, hogy a lepkét megemészti gyertyaláng, mégis ezrivel tódulnak abba az éjjeli lepkék.

És így lehet, hogy egy néhány sorsüldözött, vagy méginkább önmagáról megfélekedzett ifju fel fog ülni a »nagyszemü szemfényvesztésnek s engedni fog az egy pár évig tartó gondtalan élet csábjainak, hogy aztán felületes gondolkozásának egy egész életén át szenvedje örömtelen, sőt gyászos következményeit. De kérdem: mit nyer ezekkel az iskola, mit nyer az egyház és az állam?

Semmit.

Nem! nem semmit, mert nyer valamit, de: rosszat!

Megnyerheti, hogy az ez időszerint üres iskolái egy részébe beültet egy néhány ilyen jól táplált alakot, akik egy pár év alatt a 3-400 frtnyi fizetés és az állandó koplalás mellett csakhamar kiábrándulnak s lassanként kihál belőlök az érzék a szép, jó és nemes iránt; a lelkesedés az eszmény, az egyház és a hazá iránt — mert hisz üres gyomorral nem lehet lelkesedni — s az így

becsapott ifjak az amugy is lenézett tanító-státus szánandó nllakjainak rongyos táborát fogják szaporítani.

De ha a lepkét megteveszti is a gyertyafény, nem következik, hogy a sást is megteveszse.

A ruta: a velencei tükör sem mutatja tündérnek.

Az igás ló nem ér a szalmával semmit, még ha márvány jászolból adod is neki.

Tegyünk az égő gyertya helyébe egy darabka hust, ha sást, és nem lepkéket akarunk fogni.

A rutnak ne tükröt mutassunk, ha meg akarjuk hódítani, hanem szeretettel öleljük őt keblünkre.

Többet ér az igáslónak egy marék abrak az egyszerű deszka jászolból, mint a szalma a márványról.

S mindenek felett pedig ne csaljuk meg egymást! Hisz a csalást még a pogány vallások nagy része sem tartja erénynek.

Az ifjuságnak olyan pályára való csalogatása pedig, a mely pálya nem a hust, de a mindennapi kenyeret is alig adja meg a szánkba, szó a mi szó, nem egyéb, mint szent csalás.

Nem az alapítványi helyek kevés volta, hanem a 300 frtos minimum, és még más valami, a tanítóhiány valódi oka.

Nem foltozásra, hanem gyökeres javításra van itt szükség.

Méltóztassanak csak odahatni, hogy a tanítói fizetés 5—600 frtra emeltessek az egész vonalon, államségilylyel vagy a nélkül, méltóztassék odahatni, hogy a tanító s á g n a k megadassék az öt mezillető hely, ugy iskolai ügyekben, mint tár-sadalmi téren: nem lesz szükség az alapítványi helyek emelésére s mégis az ifjáság nem fog e pályától vonakodni. Így megtelnek a képezdek s mihamar meg fog szünni a tanítóhiány.

Igazolja állításomat azon körülmény is, hogy legkisebb a tanítóhiány a tiszántuli egyh. kerületben, a hol tudvalevőképen legjobban vannak fizetve a tanítók; s legnagyobb Erdelyben, a hol sok helyen még a 300 frt minimum sincs meg.

A tanítói fizetésügy rendezése szüntetheti tehát meg egyedül a tanítóhiányt, épen azért e kérdést ideig-óráig lehet huzni-halasztani, de teljesen elodázni nem lehet, mert ezt követeli az iskola, az egyház, és az állam közös érdeke!

(K. I.)

CSARNOK.

Hullámok közt.

Regény két kötetben.

Írta: CSENGEY GUSZTÁV.

Első kötet. 55.

A n a p l ó.

(Folytatás.)

Én pedig egy hódító mosolyt vettem rá, és büszkeségemben kedvem jött lenézni az egész világot.

Oh minő nyomorult voltam én akkor! Csak néhány nap mult el azóta és én azt hiszem, csak álmodtam azt a kort, oly messze van az tőlem, annyira átváltozott egész lényem. Csak külső burkát tartá meg az élet; de belül, oh itt belől minő más világ ragyog most! pe-

dig ezt nem a gőg színezi ki, hanem egy égő, epedő vágy, melynek még önmagam előtt sem merek nevet adni, nem addig, míg e rut kor-szakon át nem haladok tollammal.

Bizonyval álmodtam azt . . . Vagy most álmodom?

Nem, nem álom ez! az én lényem át-változása a legmagasztosabb valóság és én va-lóban ujja születtem.

Minő rendezetlenek gondolataim; hogy letérek mindig az események vándor utjáról! De csuda-e? hisz oly különös mindaz, mi ve-lem történt, hogy gyakran álomnak tartottam s féltem a felébredéstől. Pedig csak most élek igazán, mióta büszkeségem álmaiból fölébredtem.

Akkor . . . ki hitte volna ezt akkor, mi-dőn a herceg megszorította kezemet s hosszas szünet után még egyszer kérde:

— Utolsó szava volt ez? csakugyan aty-jához megy a táborba?

— Kérdezze meg nagynénemet; ő sem akarta elhinni; de most, miután már minden nagyobb máhánkat előre elküldtük atyám tá-borába, kénytelenek önök mind a ketten el-hinni, hogy csakugyan elmegyek. El vagyok erre határozva. Hisz azért hagytam el Olmütztöt éppen akkor, midőn bemutatásom napja az ud-varnál már ki volt tűzve; csak nem állok meg most a féluton.

— Ah, maradjon gróf hölgy itt Pesten, gondolja meg, hogy január elején vagyunk s az idő oly kegyetlen, oly zord, minőről a gróf hölgynek fogalma sincs.

— Ellenkezőleg, én nagyon hozzá vagyok szokva mindenféle időjáráshoz. Magyarorsza-gon sem lehet zordabb idő, mint az alpesek között van, pedig én az alpesek hidegével meg vagyok ismerkedve és soha egy sziszzenést sem hallott tőlem senki. Ha pedig nagynéném át-fázik, majd fölmelegítem, az én ifju lelkesedé sem havat, jeget olvaszt. Nem tapasztalta azt ön herceg?

— És szememmel végig intettem a jelenlévő őszfeju tábornokokon, a herceg szürke fejét sem véve ki.

— És nem borzad ön vissza a hadjárat veszélyeitől? kérde tovább a herceg, nem akarván elérteni az előbbi pajkos ezélést. Az utak járatlanok, veszélyesek . . . ön nem tudja, mi a háboru!

Kacagtam.

— Azért akarok azzal megismerkedni. Oh engem a fölkelés nagyon érdekelt, mióta hal-lám, hogy atyámat megverték. Derék vitézek a magyarok, alig várom, hogy láthassam ágyuik torkát.

— Még dicséri e lázadókat!

— Mi közöm a háboru okaihoz? Én nő vagyok s nagy örömmre szolgál, ha a gyön-gébb meg tudja verni az erősebbet, mert eb-ben valami lovagiasat látok. Ez az egyetlen harez engem Marathonra emlékeztet.

— Ah, mit beszél a gróf hölgy Marathon-ról?! E kis esetepatét csak nem tartja marat-honi győzelemnek?

— Nem feleslek önnel, herceg! Önök-nek néha különös nézeteik vannak, engedjék meg tehát, hogy nekem még különösebb né-zeteim lehessenek. Nekem sajátságos izlésem van néha.

— Már az igaz! elhagyni Olmütztöt és Pestre jönni a badseréggel, azután elhagyni itt a főhadiszállás kényelmét és a háboru tűzébe rohanni.

— Feledi a herceg, hogy atyámhoz sietek?

— Talán, hogy ápolója legyen? Tiszte-lem a gyermeki érzelmeket, de megbocsát, ha bb en kételkedni bátorkodom,

(Folyt köv.)

Közgazdaság.

Kőbányai sertés-piacz.

április 29.

a) Hizott sertés árak: 1. Magyar első rendű. Öreg nehéz (páronként —400 klgon felüli sulyban — krig. 2. Öreg közép (páronként 300—400 klg sulyban) — krig. 3. Fialat nehéz (páronként 320

klgron felüli sulyban) — — krig. 4. Fialat közép pá-ronként 251—320 klg. sulyban 48—50 krig. 5. Fialat könnyű (páronként 250 klgmíg terjedő sulyban) — — 47—50 krig. 6. Magyar szedett: Nehéz (páronként 280 klgon felüli sulyban) 45 krtól — 46 krig. Közép páronként 220—280 klgig terjedő sulyban) — — 45 krig. Könnyű (páronként 220 klgig terjedő sulyban) 43—44 krig Szerbiai 9. Nehéz (páronként 200 klgon felüli sulyban) 48—49 krig. 10. Közép (páronként 220—260 kgr. sulyban) 45—46 krig. 11. Könnyű (pá-ronként. 220 klgig. terjedő sulyban 44—45 krig. Ser-tés létszám 1896 évi ápril hó 26-ik napján volt kész-letben 9996 drb. 1896. ápril hó 27-ik napján felhaj-tatott — drb. 1896. ápril 27-ik napján elszállított 96 drb. 1896. évi apr. hó 28-ik napjára maradt készletben 9960 sertés forgalom üzletirányzata lanyha.

VASUTI MENETREND.

1896. május hó 1-től.
(Egységes vasuti zóna-idő szerint.)

Debreczenből indul.

Budapest-Nagyvárad felé személyvonat	reggel 4 ó.
Budapest-felé gyorsvonat	reggel 8 ó. 40 p.
Budapest—Nagyvárad felé	délután 12 ó. 36 p.
	este 10 ó. 31 p.
P-Ladány—Nagyvárad felé ¹⁾	délután 3 ó. 48 p.
	minden kedden déli 12 ó.
Csak P-Ladányig vegyes vonat.	este 8 ó. 15 p.
Szatmár—M.-Sziget felé	délután 4 ó. 07 p.
Szatmár—M.-Sziget felé	este 8 ó. — p.
	éjjel 3 ó. 05 p.
Csak Szatmárig	reggel 5 ó. 30 p.
Miskolcz Kassa felé ²⁾	reggel 8 ó. 25 p.
Miskolcz—Kassa felé ²⁾	este 8 ó. 05 p.
Szerencs—S.-A.-U.—Kassa felé d. u.	4 ó. 02 p.
H.-Böszörmény B.-Szt.-M. felé máv-ról	reggel 5 ó. 28 p.
	vásártérről 5 ó. 51 p.
	máv-ról délután 3 ó. 57 p.
	vásártérről 4 ó. 10 p.
F.-Abony felé máv-ról	reggel 4 ó. 42 p.
	vásártérről 5 ó. 00 p.
Ohat—Kócs—Polgár felé máv-ról d. u.	4 ó. 12 p.
	vásártérről d. u. 4 ó. 24 p.
Derecske—Nagy-Léta felé 8 ó. r. 35 p. és d. u. 4 ó. 17 p.	

¹⁾ P.-Ladánytól gyorsvonat.
²⁾ Közvetlen kocsis Miskolczon át Budapestre.

Budapestre érkezik:

a reggel 4 ó. induló személyvonat	délben 12 órakor
a reggel 8 ó. 40 p.-kor ind. gy. v.	délután 1 ó. 50 p.
a déli 12 ó. 36 p. sz. v.	este 8 ó. 10 p.
az este 10 ó. 31 p. reggel	5 ó. 45 p.

Budapestről—Debreczenbe indul:

a d. u. 3 ó. 47 p.-kor érk. személy v.	reggel 9 ó. 40 p.
az este 7 ó. 09 p. érk. Gyors-vonat d. u.	2 ó. 15 p.
az éjjel 2 ó. 40 p. Személy-vonat	este 7 ó. 05 p.
2 ó. 40 p. sz. v. (Püspökladányig)	9 ó. 15 p.
gy. v. Átszállással	este 11 ó.

Debreczenbe érkezik

Budapest-Nagyvárad felől	délután 3 ó. 47 p.
	gyorsvonat este 7 ó. 09 p.
	reggel 2 ó. 40 p.
N.-Várad-P.-Ladány	reggel 5 ó. 12 p.
M.-Sziget—Szatmár felől	reggel 7 ó. 50 p.
	délután 12 ó. 16 p.
	este 10 ó. 16 p.
Csak Szatmárról	este 6 ó. 58 p.
Kassa-Miskolcz felől ¹⁾	reggel 8 ó. 07 p.
Kassa-S.-A.-Ujhely—Szerencs felől	déli 12 ó. 21 p.
Kassa-Miskolcz felől	este 7 ó. 50 p.
B-Sz-M—H-Böször. felől vásártérre	reggel 8 ó. 09 p.
	máv-ra 8 ó. 17 p.
	vásártérre este 6 ó. 40 p.
	máv-ra este 6 ó. 49 p.
F.-Abony felől vásártérre	délután 5 ó. 23 p.
	m. á. v.-hoz 5 ó. 32 p.
Ohat—Kócs—Polgár	vásártérre reggel 7 ó. 50 p.
	m. á. v.-hoz 8 ó. p.
Derecske—Nagy-Léta felől r. 7 ó. 25 p. d. u. 3 ó. 18 p.	

¹⁾ Közvetlen kocsis Bptről Miskolczon át.

Ügyvédi irodámat

a „Csizmadia árucarnok“ n.-c s a p ó-ut c z á n levő épületének I. emeleti lakosztályába tettem át.

Dr. Mariska György
ügyvéd.

Ritka alkalom!!

Van szerencsém a n. é. deb-reczeni és vidéki közönséget érte-síteni, hogy mint annak idején hir-detéseimben jeleztem, gyermekjáték norinbergi és diszműáru üzlettel felhagyni óhajtok, régi raktáramat minden elfogadható áron bocsátom rendelkezésre, egyuttal tudatom, hogy most már üzletemnek más irányt akarok adni, egy felosztatott

nagy posztó szövet raktárt

igen előnyösen vásároltam meg, ama kellemes helyzetben vagyok, hogy a legkitűnőbb bel és külföldi kamgarn, cheviot és divat szöve-tekke, rendkívül olcsó árak mellett szolgálhatok.

Tisztelettel

BAUM MIKSA.

Jó és olcsó szövetek.

199/1896. v. k. sz.

Árverési hirdetmény

A debreczeni kir. jbiróságnak 2630 1896 P. sz. végzése folytán közhirre tétetik, miszerint Bleier és Weisz cég részére özv. Veres László né debreczeni lakostól 95 frt 37 kr. tőke, ennek 1895 évi nov. hó 15-ik napjától számitandó 6% kamatai és eddig összesen 26 frt 80 kr. perköltség erejéig 1896 évi január hó 2-án biróilag le és felülfoglalt és 886 frt 10 kr-ra becsült áruk és bolti felszerel-vényekből álló ingóságok 1896. évi május hó 9-én délután 3 órakor kezdetét veendő és hatvan-utca 1099 szám alatt meg tartandó nyilvános birói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni. Debreczen, 1896. évi április hó 19-én.

Sugár Gyula.
bir. kiküldött.

243 sz. 1896. v. k.

Árverési hirdetmény.

A depr.kir. jbiróságnak 5409/1896. P. sz. végzése folytán közhirre tétetik, miszerint Huber József részére Flam Már-ton debreczeni lakostól 98 frt tőke, en-nek 1884 évi január hó 1 napjától szá-mítandó 6 száz. kamatai és eddig össze-sen 13 forint 40 kr. perköltség erejéig 1896 évi márcz. hó 2-án biróilag lefoglalt és 450 frtra becsült butorok, ruha ne-műek és egyebekből álló ingóságok 1896. évi május hó 7-én d. u. 3 órakor kezdetét veendő N.-uj-utca 1694 sz. a megtartandó nyilvános birói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénz fi-zetés mellett, szükség esetén becsáron alól is el fognak adatni.

Debreczen, 1896. évi április hó 24.

Sugár Gyula.
bir. kiküldött.

RAKTÁR :
 Temesvár
 Fiume
 Vukovár.

Alapított 1846.

Óriási választék ! Verseny nélkül !

Főüzlet: Bécs, felsődunaszor 85.

KASSOWITZ FÜLÖP

RAKTÁR :
 Zára
 Eszék
 Nagyvárad.

bécsi férfi, fiú és gyermek ruha

raktára

rendkívül dusan szereltetett fel.

Elv: nagy forgalom, kevés haszon

Fényes Mór

vezetése alatt.

Debreczen, főpiacz, a Hungária kávéházzal szemben.

Meghívás

az ezredéves kiállítás látogatóihoz !

A fő- és székváros egyik látványosságát kétségtelenül

HIRSCH TESTVÉREK

nagy és hírneves áruháza

Budapest, IV., váczi-utcza 3. sz.

képezi, a hol a millenniumi ünnepélyek alkalmára oly óriási raktár feltűnő szép újdonságokban felhalmozottak, hogy minden bel- és külföldi verseny úgy választék valamint áruk és pontos kiszolgálás tekintetében, ki van zárva.

Ezek után mindenkinek érdemes lesz ezen áruháznak egy látogatást szánni. Különösen felemlítendő :

Női divatárak
 osztálya

Férfi divatárak
 osztálya

Női ruhakelmék
 és selyemárak

Női konfekció
 osztálya

Szőnyeg, függönyök
 osztálya

Nőiruha-müterem

A Hirsch Testvérek áruháza Budapest, váczi-utcza 3. kívánatra szétküldi bő tartalmu képes árjegyzékét és nőiruhakelmék mintákat ingyen és bérmentve.